

HET DROOMHUIS VAN Ikea

Karen Curé

HET DROOMHUIS VAN Ikea

In het paddenstoelenbos

Ikea was een gewoon meisje met ongewone dromen. Op school vertelde de juf dat kabouters in paddenstoelen woonden. Dat wilde ze ook. Op een dag besloot ze het bos in te stappen om haar droom waar te maken.

De hele middag wandelde ze rond in het bos tot ze haar droomzwam vond, zo eentje die alleen in sprookjes voorkwam. De paddenstoel had een grote zware hoed die een beetje over de steel zakte. Niet ver van de zwam, stroomde een bosriviertje waarin ze overdag kon wassen en plassen en 's avonds genieten van de wegglijdende zonnestrallen die in het heldere water weerkaatsten.

In de grote hoed maakte ze haar slaapkamer. Ze verfde de wanden in felle kleuren: rood en blauw. 's Avonds zette ze een tas appelbloesemthee en dronk die buiten op een bankje op. Dan keek ze de hele avond naar de andere paddenstoelen om zich heen en hoopte dat er uit één van die vliegenschwammen, een kabouter vriendje zou komen. Maar hoe lang ze ook keek en wachtte en hoopte... kabouters zag ze niet.

Op een dag zat ze aan de rand van de rivier met haar tenen in het water toen ze plotseling een vreselijk lawaai hoorde. Ze holde naar haar huis en zag nog net hoe haar paddenstoel door iets groot bruins werd opgegeten. Dat groot bruins was een doodgewone eekhoorn.

'Waar haalt u het recht vandaan mijn huis op te eten?' vroeg Ikea. Mevrouw Eekhoorn keek verbaasd over haar briljetje en haalde veront-

schuldigend haar schouders op. 'Ik eet elke dag paddenstoelen. Wat moet ik anders eten? Bovendien, waarom woont een klein meisje zoals jij in een paddenstoel? Normale mensenkinderen wonen toch in mensenhuizen aan de rand van het bos?'

Toen Ikea uitlegde waarom ze in een paddenstoel woonde, begon Mevrouw Eekhoorn hard te lachen. 'Kabouters wonen al lang niet meer in paddenstoelen. Kabouters wonen onder de wortels van de bomen. Dat weet toch iedereen?'

Ikea schaamde zich diep. Waarom geloofde ze ook altijd alles wat haar verteld werd? Ze had voor niets in de grote paddenstoel gewoond en tot overmaat van ramp waren al haar mooie slaapkamermeubels weg. Op dat ogenblik spuwde Mevrouw Eekhoorn haar meubels uit. Ze waren te groot om door te slikken en zelfs met haar scherpe tanden kon Mevrouw Eekhoorn het bed, het tafeltje, de stoelen en kast niet fijnmalen.

Ikea was blij dat ze haar meubels terughad. Ze had er zolang aan gewerkt. Ze inspecteerde ze één voor één, maar vond geen krasje. De meubels hadden de scherpe tanden doorstaan.

Opgelucht pakte ze alles zorgvuldig in haar rugzak en stapte de wijde wereld in. Kabouters interesseerden haar niet meer. Ze had geen zin om haar leven lang onder de grond te wonen.

Op het uiterste punt van de wereld

Na heel lang rondtrekken bereikte ze het uiterste puntje van de wereld. Er waren veel rotsen en er stonden maar enkele bomen of struiken. Het was er heel onherbergzaam, maar tegelijk straalde het landschap een onwaarschijnlijke schoonheid uit.

Ikea had onderweg in het land waar ze doorreisde, het betoverende lied gehoord over de blauwe eenhoorn. Ze kon de melancholische toon en het trieste verhaal niet uit haar hoofd zetten. De blauwe eenhoorn

was kwijt en zwierf ergens rond in verlaten gebieden. Het gebied waar IKea rondliep, zag er heel verlaten uit. Ze zou zeker naar hem uitkijken. Ze sloeg haar tent op en installeerde haar slaapkamer. Daarna viel ze onmiddellijk in slaap.

De volgende dagen speurde ze de horizon af op zoek naar het vreemde dier. Maar toen de winter aanbrak, moest IKea noodgedwongen binnenblijven. De wind gierde rond de tent en dikwijls vielen grote regendruppels uit de voorbijvluchtende wolken.

Om de tijd te doden, bouwde IKea voor zichzelf een keuken. Daarna maakte ze een complete set potten, pannen, borden en tassen die ze allemaal in kleurrijke tinten verfde. Haar tent was wel niet zo groot, maar met de gezellige inrichting was het voor haar een klein paleis.

Op een nacht beukte de wind zo hard op het tentzeil, dat de potten en pannen rond haar hoofd begonnen te slingeren. Eén van de touwtjes van de tent schoot los. IKea holde naar buiten om alles terug vast te maken. Ze kon zich bijna niet rechthouden door de wind. Toen zag ze in de verte een vreemd wezen tussen de bosjes staan. Het zag eruit als een paard maar met vleugels en een grote hoorn op zijn kop. De schrik sloeg haar om het hart, maar toen besepte ze dat dit de blauwe eenhoorn moest zijn.

Ze holde naar het dier, maar hoe dichter de eenhoorn naderde, hoe verder hij wegluchtte tot een windhoos hem opnam en kilometers ver tot achter de bergen blies.

IKea had zichzelf kunnen vastgrijpen aan een grote tak van een oude, bijna rotte boom. Toen ze van schrik bekomen was, liep ze terug naar haar tent. Daar wachtte haar een andere verrassing. Haar tent was helemaal aan flarden geblazen. Haar meubels lagen overal in het rond. Met kloppend hart liep ze er naartoe. Gelukkig, ze waren nog allemaal intact. Haar slaapkamer en haar keuken hadden de hevige storm doorstaan.

IKea zuchtte heel diep. De blauwe eenhoorn zou ze niet zo vlug meer terugvinden en haar tent was helemaal vernield. Hier wilde ze niet langer blijven. Ze pakte al haar hebben en houden weer in en trok richting poolgebied.

Op de ijzige gletsjer

Na een lange vermoeiende tocht, kwam ze in een zeer koud gebied terecht. De rotsen waren verdwenen en hadden plaats gemaakt voor grote blauwe ijsblokken. De ijsblokken vormden vreemdsoortige formaties waarin IKea met wat fantasie kathedralen en andere monumenten kon herkennen.

IKea pakte haar slaapkamer en keuken uit en begon rond de meubels een huis van ijsblokken te bouwen. Het huis zag er rond en stevig uit, het zou niet door de eerste beste windstoot wegvliegen. Voldaan keek ze in het rond en genoot volop van het landschap.

Na een poosje kwam een roep pinguïns langs die bij haar in de buurt woonden. De grootste pinguïn heette Spöke. Hij was lief en hield van verhalen. Elke avond kwam Spöke bij IKea langs. Dan zaten ze buiten op de ijsblokken rond een geïmproviseerd kampvuurtje warme chocolademelk te drinken. Ondertussen vertelde Spöke de meest waanzinnige verhalen die hij kon bedenken.

De dagen vlogen om. IKea bedacht zich dat ze zich nog nooit zo gelukkig had gevoeld in het kleine huisje met haar pinguïnvriend. Maar toen warmde de Aarde op. Een waterig zonnetje deed haar best om haar stralen te laten weerkaatsen in het ijs. IKea vond de warmte op haar gezicht heel aangenaam, maar Spöke kon ze niet verdragen. Hij werd er ziek van en zijn witte pels dreigde geel uit te slaan.

Zo gebeurde het dat hij op een dag met de andere pinguïns afscheid kwam nemen van IKea. Hij ging op zoek naar nog koudere streken om daar te wachten op nieuwe ijstijden.

IKea kon haar tranen nauwelijks verbergen. Ze was heel gehecht geraakt aan haar vriend en zou de verhalen zeker missen.

Nu ze weer opnieuw was en zich begon te vervelen, begon ze een woonkamer in elkaar te timmeren. Ze gebruikte enkel de beste materialen voor de zetels en de salontafel. Ze overtrok de kussens met kleurrijke stof van een hoogstaande kwaliteit want ze wilde niet dat alles door het felle licht in de ijsbergen zou verkleuren.

Maar de zon begon steeds harder te schijnen en de ijsberg, waar IKea op woonde, begon te smelten. al gauw bleef van haar huisje niet veel meer over. Haar meubels dreven rond in een grote plas ijswater. Die plas werd steeds groter en groter en reikte bijna tot aan de rand van de zee.

Met heel veel moeite trok IKea haar meubels aan de kant. Daarna liet ze alles drogen. Gelukkig was het hout niet kromgetrokken door het water, haar meubels zagen er nog onbeschadigd uit. Maar IKea had genoeg van smeltende ijsblokken en vertrok met haar spullen in de richting van de zon, naar warmere streken.

Diep in de woestijn

Na lang rondzwerven kwam IKea aan in de droogste woestijn op Aarde. In de woestijn viel er nooit regen en toch was er overal water. Dat water zat onder de grond en spoot door openingen in grote dampende wolken de lucht in. Het water had een aangename warme temperatuur.

IKea vond het prachtig en dacht dat ze eindelijk het ideale plekje op Aarde had gevonden. Ze bouwde een mooi klein huisje waarin ze haar slaapkamer, keuken en woonkamer, die ze de hele tijd op haar rug had meegesleurd, kon plaatsen.

Naast haar huisje stond een minibergje waarin dampend water borrelde. Ze gebruikte het om haar eitjes te koken. Dat ging goed en ondertussen bouwde ze in één moeite door een badkamer die ze op het

warme water aansloot. Ze werkte alles vakkundig af met donkerblauwe tegels en gekleurde tapijtjes. IKea was heel tevreden over haar woning en over zichzelf.

Op een middag kuierde ze rond op een zandberg. Daar zat een raar mannetje zand te scheppen in een grote zak. IKea werd nieuwsgierig en liep naar het mannetje toe. Ze vroeg hem wat hij daar uitspookte. Het kereltje keek haar vriendelijk aan en legde haar uit dat hij het zandmannetje was. Elke middag schepte hij zand bijeen om 's avonds in de ogen van de kinderen te strooien. Daarna vielen de kinderen in slaap en kregen ze mooie dromen.

'Mooie dromen,' vond het zandmannetje, is het belangrijkste in je leven. Dat vond IKea ook en dacht aan haar eigen dromen. Ze vertrouwde het zandmannetje haar kleine zoektocht toe die ze tot nu toe had gemaakt. Ze voegde eraan toe dat ze hoopte eindelijk haar droomhuis gevonden te hebben. Het zandmannetje wenste haar veel geluk. Hij zelf moest opschieten want het werd al donker en de kinderen lagen misschien al in bed. IKea slenterde naar huis en kroop onder de dekens. 's Nachts kon het fris zijn in de woestijn.

Een paar uren later schoot ze wakker. Ze was helemaal nat. De aarde onder haar spoot water in de lucht. Ze rende haar huis uit. De hele omgeving stond te dampen. Het leek wel of de woestijngrond overal lekte. Haar huis kon niet tegen de druk van het warme water en vloog de lucht in waar het uitbarstte in stukken. De slaapkamer, keuken, woonkamer en badkamer vlogen alle richtingen uit.

IKea werd wanhopig. Ze moest alweer opnieuw beginnen, maar daar had ze helemaal geen zin in. Ze bleef de hele nacht op de grond zitten en keek mistroostig naar het schouwspel van de dampende bronnen terwijl de zon langzaam opkwam.

Toen de zon hoog aan de hemel stond, waren alle kolkende watermassa's onder de grond verdwenen alsof er niets was gebeurd.

IKea zat nog altijd op de grond te mokken toen het zandmannetje langskwam. Hij moest niet vragen wat er aan de hand was, hij zag meteen wat er was gebeurd.

Het mannetje zette zich naast IKea. Na een poosje zei hij voorzichtig dat ze niet mocht opgeven. Ze moest doorgaan. Op een moment dat ze het minst zou verwachten, zou ze haar droomhuis kunnen waarmaken. Ze moest er eenvoudig weg in blijven geloven.

IKea raapte al haar moed bij elkaar en volgde de raad van het zandmannetje. Samen zochten ze de meubels die de hete dampen wonderbaarlijk goed hadden doorstaan. Ze schudden mekaar de hand en IKea ging opnieuw op pad.

Bovenop de berg

IKea stapte stevig door. Ze zag wondermooie landschappen maar kon niet beslissen waar ze haar huis zou neerzetten. Toen zag ze een enorme berg, hoger dan alle andere bergen die ze tot nu toe had gezien. Ze klom helemaal naar de top. Vandaar kon ze de halve wereld overzien. Ze tuurde heel lang naar het dal beneden op zoek naar de ideale plek. Even later schoven de wolken onder haar door en sloten als gordijnen het zicht op het dal af. IKea vond het te gevaarlijk om terug naar beneden te wandelen. Ze kon bijna niets meer zien. Bovendien was ze moe. Vlug maakte ze een huisje op de top van de berg en viel in een diepe slaap.

De volgende ochtend keek ze rond. Ze haalde ze diep adem. De lucht was zuiver. Vanuit elk raam had ze een prachtig zicht op de wereld. IKea zat zo hoog op de berg dat geen enkel ander levend wezen bij haar in de buurt woonde. Zelfs de vogels vlogen niet zo hoog.

IKea werkte verder aan haar meubels. Deze keer maakte ze een kleine eetkamer. Ook breidde ze haar verzameling borden en pannen uit en versierde het huis met zelfgemaakte tekeningen en planten. Terwijl ze

de laatste hand legde aan de volledige inrichting van haar huis, hoorde ze donderen. Ze liep het huis uit en keek naar de lucht boven haar. Geen wolk te zien. Alle wolken dreven onder haar.

Toen merkte ze dat de berg aan het donderen was. De top vloog de lucht in en de berg spuwde vuur. Ikea holde zo snel ze kon het dal in en schilde in het bos. Haar huisje vloog mee de lucht in en haar meubels werden door de rode lavastroom het dal ingesleurd.

De uitbarsting was heel hevig, maar van korte duur. Toen alles weer stil was, vond Ikea haar slaapkamer, woonkamer en badkamer terug. Alleen de eetkamer, die kon ze niet onmiddellijk vinden. Na een poosje zoeken vond ze de tafel en de stoelen tegen de muur van een klein huisje. Gelukkig waren haar meubels uit het goede hout gesneden, er was geen vuiltje of krasje te vinden.

Ricky Alleen

Ikea was het beu om altijd haar huis te verliezen. Nu wist ze echt niet meer wat ze kon doen. Ze had helemaal geen zin om opnieuw rond te trekken. Ontroostbaar bleef ze met haar meubels in het bos zitten. Zo vond een jongen haar. Hij woonde in het kleine huisje waartegen de eetkamer van Ikea gebotst was. Toen hij het geluid hoorde, was hij op zoek gegaan naar de oorzaak.

De jongen zette zich naast Ikea. Hij vroeg wat er aan de hand was. Opnieuw vertelde Ikea haar avonturen en haar droom die ze niet kon waarmaken. Toen ze helemaal uitverteld was, vroeg ze wat zijn naam was.

‘Ricky Alleen,’ antwoordde hij.

‘Ricky Alleen,’ herhaalde Ikea, dat is een ongewone naam.

Ricky Alleen zuchtte en vertelde haar dat hij eigenlijk alleen maar “Ricky” heette, maar dat iedereen hem Ricky Alleen noemde omdat hij altijd alleen was. Daarna vroeg hij aan Ikea wat haar naam betekende, die kwam toch ook nergens anders voor?

'Ik heb geen naam,' bekende IKea. Ik noemde mezelf gewoon "Ik" en als er af en toe anderen waren, noemde ik me: "Ik en anderen". Ikea boog haar hoofd. 'Maar die anderen bleven niet zo lang en zo was ik meestal toch alleen'.

Ricky Alleen en IKea dachten een poosje in stilte na. Toen nam Ricky een besluit. 'Wil je bij mij komen wonen? Jij hebt meubels en geen huis. Ik heb een huis en geen meubels. Bovendien zijn we dan nooit meer alleen.' Ricky Alleen was zo trots op wat hij zonet bedacht had, dat heel zijn gezicht straalde.

IKea klapte in haar handen, stond op en zocht alles wat ze had bij elkaar. Ze installeerde haar meubels in het huisje van Ricky Alleen. Dat huisje zag er toen zo mooi uit dat vele mensen van over de hele wereld ernaar kwamen kijken. Toen ze zagen hoe fijn ze daar woonden, wilden vele mensen ook zo'n droomhuisje. Ricky Alleen en IKea gaven de mensen raad en hielpen hun plannen waar te maken.

Vanaf toen waren Ikea en Ricky Alleen nooit meer alleen en werden ze zelfs beroemd over de hele wereld. Samen maakten ze vele meubels die in alle landen razend populair werden. Het zandmanneltje hoorde het verhaal en was tevreden dat het allemaal goed afgelopen was. Hij schepte zijn zak vol zand en zocht de huizen op om zand te strooien zodat iedereen mooie dromen zou krijgen.

* * *